

דברי זכרון

ויתנו וארז'ל שהיונו כאיש אחד וכו') נצמיח בו צמח לֵב
בצדקה: *וכראש* השנה הוא חוסן השלישי כשופר ירימו
קולם לזכור בסקום שאין בריחה. מי ומי ירדו לפני התיבה
ואיו הפלה שיתפלל זה או זה. ואין ישכירו למצין עשרה גם
בעניין התוקע. (ועל סי' י"ד) וכל אחד ואחד רוצה שהאחרים
יבטלו רצונם מפני רצונו. וסבעיירין אר. הכערה במצ'ע של
מריבה כל כך עד שאין צורך לשטן להביא עונות ממרחקים
אלא סביא אש סן הרדיוט והקרוב ודיינו מאותו יום:

והנה יירדי נעזוב נא הקלקלים כראש השנה. ולא
יתקלקלו כל המעדות. אמנם נשתחוה ונכרעה
ונכרעה לפני ה' עושינו ונקרא בספר תורה אלהים מפורש
ושם שכל. וכל אחד ואחד יבטל רצונו מפני רצון חבריו
וישתמשו צבור' צבור' ודיינו שאין היחיד. מכריע את הצבור
ובאם שלפעמים ימצאו איוו המצפצפים ומרגים. הרי הם
כמפורשים. וחשובים יעשו בעניין זה כאחרים שקראין אר
שם' ולא ישמעו לאונם. ויקדשו בני ישראל את הומוניהם
ואצותם יסדה לעשות לשם ה' בלב אחד. וביבמות (דף ל"ג)
אמר ז"ל למען תלמד לראיה אר ה' אלוהך כל הימים אלו
שבתות וימים טובים. והנה אמר ז"ל בהריות (דף י"ב)
שדא רגיל איניש לשפוז בריש שתא קרא רוביא וכו' ועין
(בא"ח סי' תקפ"ג). ובשל"ה (דף ר"ו ע"ב) שיחה לנו לסימן
סח שנתפלל וכזכר שמה. אבל בעונינו יש לנו לפנינו סח
שיש לנו צורך להתפלל גם זולת מה שטורה לנו הסימן הוצא.
ויום ויום קשה משלפנינו בנלות האל הזה. המקום ירחם. ולמה
נודה כנותני יד אל הקטיגור ביום הגדול והגדא הזה. ברה
שהעולם נידון בו. ועל ידי דקדוקים של סח בכך. אבל
נתפלל אל ה' בלב אחד על מה שצריך לנו: *ובמכות הוצא
ראשון לחשכת עונות. טרם הגיע חזקן דביעי. מסירת
השמן להאי תיגרא דרמא לבידקא דמא ער דרוח ונעשה
בחד שמתגבר חולך כל השנה ודיינו שמדקדקין זה על זה:
ברב מועט בענין הפרעון דמי אחריו ולולב (כיהם משותפים
בו) מה שבשאר ימות השנה אינן מדקדקין אפילו על עשרה
חלקים יותר. וגם מאלמין אלומין זה על זה. מי יבדק ראשון
על הארבע מינים. ומי יהיה ראש וגזבר עליהם. וכיוצא
באלו. ח"ל רבה (דף ר"ע"ג) באתרוג ולולב אוסר איירלה
שנעשה כניגורו קטיגורו עכ"ל. הנה כתיב ולקחתם לכם פרי
עץ הדר. ח"ד הוא לכל חסידיו. אבל אינו הדר אל אותן
שמתנגזין כגזר וכל בעל נפש יחוש לזה: *ובשמיני *עצרת
הוא חזקן דביעי ויום *שמיחת *היה ששון ושמיחה ליהודים
אבל צריך שלא יהיו נמצאים איוו אשר אוכלין ושותין זה עם
זה ומדקדקים זה אר זה בחרכות שכלשונם בתחלה דרך שחוק
וברך רמו. עד שהצא אש הכעס שביניהם ויתקוטטו וכו'
ובשערי אורה (דף כ"ט ע"ב) אית' שבכל מקום שהוא פירוד
לא נקרא טוב. ואין יהיה זה להם יום טוב: יירדי הלא
ירעתם מ"ש בעוללות אפרים (דף ס"ו ע"ג) וז"ל יהיה בשם
יהם הצאן המקשרות רמו לשה פוורה ישראל בכל עת שיהם
לבב כל אחד על זולתו ויקשרו קשרים זה על זה כמנהג בעלי
המחלוקת ושם יעקב המקלות רמו להם הגלות שנמשל במקל
חובלים. כר"א חיי אשור שבט אפי ומטות הוא וגו' ובהעטיפ
הצאן שהן מעוטפים באגודה אחת לא יעדים המקלור עכ"ל:
הן אמת הנך יפה רעיתי בסצורת עשה ולא תעשה בתשובה
ובמעשים טובים. נצר מטעי כתיב מתחלת הנטיעה ראויין
הן לעולם הבא. אנשים ונשים ומין כלם קידו טים כלם נשמות
מתורות ע"פ ה' יסעו וע"פ ה' יתנו. אמנם לא כל הטבעיות
שוין. וכדמיון מ"ש ב"ח (ערך כ"ה ג"ח) והקבטת אינן שוין
הנבואה אינה שוה והתורה אינה שוה לכל אדם עכ"ל: *ובש"ש
שהלוקי דעות הן בעולם וכל א' וא' סיבר שהרין עמו זולת זה
ודאי לא יהיה נמצא ביניהם מי שפנים. אפילו כדורת של

חורא ובר אמר דהא ולא פליגי. ולא יחד יום מימים לעדק בו
את דניו כמו כיום דרת עולם המיוחד לדין האדם וכן ליתר
ההצגות כמו שאר פרקים שבהם העולם נדון אלא להישרת
לבבנו לראותו אודי שהעולם נתן בלבינו להיות טרודים כרוב
חוסן. והיו חפיקים האלור לנו ולבנינו מקראי קדש לפירון
נפשינו בלי ספק שכנגדם פני המרכבה ילמדו עלינו זכות ועל
שםם נקראו ארבעה פרקים שהם פרקי המרכבה וקשוריה.
ועוד שהם מקידים על העדק ועל הפרות ארבעה גואלים וראי
שכן מצוה עלינו בכל אחד מהם למחד עצמינו תחלה ולהקביל
פני הדב מעין מצות ראייה להקביל פני שכינה ולעסוק בתורה
להחיות בעבדותה ודיינו בתפלה ובקרבנות היום ולשמה בהם
העני והגר וכל אלמנה ויתום שהיא גמילות חסדים חרי שלשה
עמודי עולם כי כוח יורנו מרדכי ונלכה באורחותיו. עכ"ל:
חרי שיחד הש"ל פרקים לדין העולם. ראש השנה לאדם.
וניסן לתבואה. ועצרת לפירות הארץ. חג למים. לפי
שחומים האלו הם מיוחדים לנו לעסוק בהם בתורה ובמצוות
יותר מבשאר הימים שאנו טרודים וע"כ נקרא ח' שיחה העולם
נידון בזמנים האלה למען תעמוד לנו זכות התורה והמצוות
לפירון נפשינו ולפליק יושר לפניו יתברך. ושכנגדם של ד'
פרקים האלו ילמדו ביום ג"כ אברהם יצחק ויעקב דוד מלכה
שם המרכבה וכו' עלינו להציל ארצנו מדין קשה. ושפיר
נקראו חומים האלו פיקים מלשון פורק ופרות. והמצוות
פאנו עוסקים בהם תחיינו לפירון נפשינו (וכן סוף פסוק
ידיסודס):

הסוגר כט

אחיי ודעיי

הנה זכרנו בחנה מארבע זמנים
בשנה אשר מטל על כל אחד
ואחד ביותר מבשאר ימות השנה להזכיר את חבריו להיות
נודד באותו ואת בנו ודינו אבות ותולדות סחצאות ואשמות
אבל נמצא שאיוו יחידים מתנגזין שלא כסדר הזה בישוכים
קצנים מתי מספר כשנים ושלושה גרורים כראש אופ"ר.
שמצליח מעשה שמן בזמנים האלו ואיגרי אפילו ברב קטן
עד שנעשה אחד כך מרכז גדול אל הקורה הקטנה הדיא
ואמצעיית ששמצה יתפשטו פארות לא פאר. וענפים ונטישות
כלי מספר. ובפרט כשאין שם חבר עיר אשר יש לו מקל
דצועה ושבת מושל. כל אחד ואחד רוצה להשתדל. וכראשון
לחדש השנה ראש חדש *ניסן מתחילין להיות כמתאוננים
לשון עלייה ועין בשל"ה (דף קמ"ו) אלו ע"ל אלו בעניין
המחית חסדים לפסח והשיך לוח. באיכות וכמות והוצאות.
ואח"כ גם באפייית המצות מצה ומריבה. בולא כלום. ותחת
כי תג. *הפסח הוא עמד החסד חס"ד הוא שטוען דכולי קטמיה.
שם סדרפין ומכנין ומכליפין זה את זה וביום שוב בתקוה
את וקאל שמתכנסין למצין עשרה. השנאה לא סרה. ולשון
ח"ל בר"ה (דף ל"א) סדך שחלוקין באן חלוקין בבית הכנסת
ערב ובוקר ויודע ה' אין הם מתפללין בלב אחד וכו' ליציאת
מצרים. ויש במדרש לבבתי אחותי וגו' לב אחד היה לכם
במצרים ונתת לי שני לכבות וכו': רגז עריין לא שבנו.
המקום יכפר: *וכה *השבותות הוא חזקן השני כל
העדה כלם קדושים. כלם שמעו אנכי ה' אלהיך. מי גרחה מפני
מי בענין לעלות לקדא בתורה. או מי יעלה כראש או בסוף
הפרשה. או מי ביום ראשון. ומי ביום שני. ואפילו ע"ל
גש בער מדקדקין אם לא יהא נקרא לעלות לתורה כפי רצון
אכיו או בעל ביתו אם הוא משרתו. ומעלן את האלה של
אש המחלוקת ברברי ריבוי בשביל זה. אי נא לנו כי
חטאנו. וכי זרה היום אשר זכינו אל התורה על ידי שהיונו
פאיש אחד בלב אחד (כמ"ה ויתן ע"ה ישראל ולא כתיב

סחמ